

Papp Attila Zsolt
A VILLA DIODATI

MEGÉRKEZÉS

Álmomban, korábbi életemben
Mary Shelley volt a nőm, mellettem
állt, mutatta, amit messze látni:
a Villa Diodati.

Álmoskönyv szerint a genfi földek
megérik, ha új istenek jönnek,
szántani, helyük beszórni sóval,
merülni lusta századokkal
s újra talpra állni is azóta,
Mary mellett nézni, kannibálok
másznak vissza néha éjjelente
itt a Genfi-tóba.

Ahány kamra nyílik most a szívben,
átsétálhatunk rajtuk szelíden,
ellenállás nélkül, s végre itt van
Lord Byron is, talpig formalinban,
rajta felirat: „A romantika él még”
– mégsem az a hely, ahová visszatérnék.

Ez hát a frankensteini alaphelyzet:
a végen, emberen túli alaktan.
Csak egyszer történne meg, persze mással,
és nem lenne már többé rám hatással.

Csak egyvalaki legyen halhatatlan.

VILLA DIODATI

Már egy teljes napja nem gondolok
a halhatatlanságra, a szorgos
gép pihen a boncasztalon és az
agyban. A teremtmény pont olyan lett,
amilyenre formálni akartam:
esetlen emberálat, a jobbik
énünk, aki sosem jut a fényre,
védekezik akkor is, ha támad,
lomha léptű, földalatti isten,
szó szerint a tökéletes fércmű.
Sötét van, már semmitől se félek,
Byronék vonszolják egymást át a
színen, nem látják, hogy öntudatra
éled, feláll, visszahull a porba
– nem vágyik, csak némi irgalomra.
És egyedül én, Mary Shelley, nem
alszom azóta, kijárok minden
este, elbúcsúzni tőle, aztán
elfeledni őt a Genfi-tóra.
Távolodóban a svájci villa;
s olyan most az univerzum éjjel,
mint egy elhagyott erdei ház az
asztalon felejtett konyhakéssel.

MINTÁZATOK A SZÉLBEN

Tudom jól, nem vagyok Keats, se Byron,
néhanap csak név szerinti Shelley,
visszaúton, túl a szemhatáron
valaki az arcuk megteremti,
aki olyan volt valaha, mint én,
s elfeledte önmagát egészen:
vízre írt nevét hordozó visszfény,
ismétlődő mintázat a szélben,
egy álom emléke, a másolat van,

és hangok nélkül omlik össze minden,
az ébredés előtti pillanatban
csak ennyi hallatszik: a szívverésem.
És a hirtelen beálló csendben
közeledik: az ajtó elé fekszem.

PERCY SHELLEY A FÉRFIKORRA GONDOL

„A tükreink, Mary, bölcsen mind elkoptak”
(Cseh-Bereményi)

Ha élni fogunk húsz év múlva, Mary,
felismerik-e tükreink az arcot?
Ha lesz időnk halálunkat megérni,
az én hibám lesz? Vagy a te kudarcod?

Hogy ismerőssé vált az ismeretlen,
és megnyugvást leltünk minden kalandban...
Mielőtt végleg elmennél, egyetlen
pillanatra legyél csak halhatatlan.

Félni fogok, hogy Isten nincs, mint hittem.
Férfikorban az ember inkább Balzac,
Arany János vagy Johann Wolfgang Goethe,

ki sejti már, mivel távozik innen –
évek, szerelmek mögötte maradtak,
és ami elmúlt, az van csak előtte.

Haiku (assemblage, 50x50x18 cm)